

Súd: Najvyšší správny súd Slovenskej republiky
Spisová značka: 6Ssk/45/2022
Identifikačné číslo spisu: 4020200522
Dátum vydania rozhodnutia: 29. júna 2023
Meno a priezvisko: JUDr. Viola Takáčová
Funkcia: predsedníčka senátu
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2023:4020200522.1

ROZSUDOK

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD. a členov senátu JUDr. Michala Matulníka, PhD. a JUDr. Martina Tisa, v právnej veci žalobcu: D. A., narodený XX. D. XXXX, bytom v F., P. Č.. X, právne zast.: JUDr. Silviou Turcsányiovou, advokátkou so sídlom v Trnave, Štefánikova č. 21/111, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Pribinova č. 2, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného zo 16. septembra 2020, číslo SPSČ-PO3-2020/002623-004, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 24. novembra 2021, č.k. 19Sa/13/2020-91, t a k t o

r o z h o d o l :

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť žalobcu z a m i e t a.

Účastníkom nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a.

O d ô v o d n e n i e

I.

1. Krajský súd v Nitre (ďalej len „krajský súd“) napadnutým rozsudkom z 24. novembra 2021, č.k. 19Sa/13/2020-91 postupom podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) zamietol správnu žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného zo 16. septembra 2020, číslo SPSČ-PO3-2020/002623-004, ktorým tento podľa § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „Správny poriadok“) v spojení s § 84 ods. 1 zákona č. 328/2002 Z. z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v rozhodnom znení (ďalej len „zákon č. 328/2002 Z. z.“) zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil prvostupňové správne rozhodnutie z 05. mája 2020, Č.p.: SPOU-OSZ-52751-5/2020-VZ. Uvedeným rozhodnutím prvostupňový správny orgán podľa § 143h ods. 1 a ods. 2 v súlade s § 38, § 39, § 58, § 60 a § 81 ods. 3 písm. a/ zákona č. 328/2002 Z. z. priznal žalobcovi výsluhový dôchodok od 01. januára 2008 s nárokom na jeho výplatu od 27. februára 2020 v sume 261,97 eur mesačne.

2. Krajský súd zákonnosť preskúmaného rozhodnutia žalovaného preskúmal v intenciách § 103 ods. 1,2,3, § 137 ods. 1,2, § 143h ods. 1,3 zákona č. 328/2002 Z. z. a postupom v zmysle právnej úpravy ustanovenej Správnym súdnym poriadkom dospel k záveru o nedôvodnosti podanej správnej žaloby.

3. Krajský súd mal za nesporne preukázané, že žalobcovi v čase prepustenia zo služobného pomeru k 21. marcu 2001 nevznikol nárok na výsluhovú dávku. Služobný pomer žalobcu trval viac ako 15 rokov a v čase skončenia služobného pomeru nespĺňal podmienky priznania dávky výsluhového zabezpečenia. Podľa prechodného ustanovenia § 137 ods. 1 písm. a/, b/ zákona č. 328/2002 Z. z. policajtovi, ktorého služobný pomer trval viac ako 15 rokov pri skončení služobného pomeru nespĺnil podmienky priznania dávky výsluhového zabezpečenia podľa doterajších predpisov sa prizná dávka výsluhového zabezpečenia podľa § 38 alebo 40 zákona, ak o to policajt požiada najneskôr do 6 mesiacov od účinnosti tohto zákona alebo splnil podmienku veku, rozhodnú pre nárok na starobný dôchodok podľa všeobecných predpisov o sociálnom poistení. Keďže žalobca o výsluhový dôchodok v stanovenom termíne nepožiadaval a nespĺnil ani podmienku veku rozhodnú pre nárok na starobný dôchodok, podľa všeobecných predpisov mu nárok na výsluhový dôchodok ani v zmysle ustanovenia § 137 zákona nevznikol. Žalobca využil zákonnú možnosť stanovenú v prechodnom ustanovení § 143h zákona č. 328/2002 Z. z. účinnom od 01. januára 2008, a to až podaním žiadosti z 27. februára 2020, ktorou požiadal o priznanie výsluhového dôchodku. Nadobudnutím účinnosti prechodného ustanovenia § 143h zákona č. 328/2002 Z. z., od 01. januára 2008 bolo umožnené všetkým bývalým príslušníkom policajného zboru Národnej bezpečnosti, ktorých služobný pomer trval viac ako 15 rokov a nepožiadali, prípadne zmeškali zákonom stanovenú lehotu 6 mesiacov, aby požiadali o priznanie výsluhového dôchodku, ktorého výška sa vypočíta v súlade s § 60 zákona č. 328/2002 Z. z.

4. K žalobcom namietanej nesprávne započítanej dĺžke zhodnotenia doby trvania služobného pomeru uviedol, že správne orgány vzali do úvahy dobu trvania vojenskej náhradnej služby od 02. apríla 1984 do 31. augusta 1984 a dobu služobného pomeru od 01. septembra 1984 do 27. marca 2001. Uvedené doby vyplývali zo všetkých podkladov, ktoré mal správny orgán k dispozícii. K poukazu žalobcu na evidenčný list dôchodkového zabezpečenia vystavený Krajským riaditeľstvom Policajného zboru v Nitre - potvrdenie z 03. apríla 2001, z ktorého vyplýva, že žalobca vykonal 17 rokov a 247 dní služby rozhodujúcej pre nárok na dôchodok, krajský súd uviedol, že všetky doklady, z ktorých správne orgány vychádzali pre určenie doby výkonu služobného pomeru vyhodnotil ako jednoznačné, keď náhradná vojenská služba u žalobcu trvala od 02. apríla 1984 do 31. augusta 1984 a doba trvania služobného pomeru príslušníka policajného zboru od 01. septembra 1984 do 27. marca 2001, čo nespochybnil a nenamietal ani žalobca. Uvedená doba súčtom zodpovedala celkovej započítanej dobe trvania služobného pomeru 16 rokov a 364 dní.

5. K námietke žalobcu, že mu mal byť priznaný výsluhový dôchodok v súlade s § 105 ods. 4 zákona č. 328/2002 Z. z. odo dňa 27. februára 2017, t.j. tri roky späť, krajský súd uviedol, že podľa § 83 ods. 1 zákona č. 328/2002 Z. z., sa dávky výsluhového zabezpečenia policajtov a vojakov, teda aj výsluhový dôchodok poskytujú na základe žiadosti. Žalobca žiadosťou podanou dňa 27. februára 2020 požiadal o priznanie dávky výsluhového zabezpečenia s tým, že podľa prechodného ustanovenia § 143h ods. 1 zákona č. 328/2002 Z. z. účinného od 01. januára 2008, ak policajtovi uvedenému v § 137 nevznikol nárok na výsluhový dôchodok, nárok na výsluhový dôchodok podľa § 38 mu vznikne 01. januára 2008, pričom nárok na výplatu výsluhového dôchodku mu vznikne odo dňa podania žiadosti, najskôr však od 01. januára 2008.

6. K žalobcom spomínaným skorším žiadosťami o priznanie výsluhového dôchodku z rokov 2005 a 2006 krajský súd uviedol, že o žiadosti žalobcu z 02. marca 2005 rozhodol prvostupňový správny orgán dňa 07. apríla 2005, pričom medzčasom doručoval žalobca i ďalšie žiadosti, ktoré zavíšil podaním odvolania proti prvostupňovému správne rozhodnutiu, o ktorom rozhodol následne žalovaný. Žiadosť žalobcu o zaujatie stanoviska zaslanému Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky, krajský súd vychádzajúc aj z jeho obsahu, nepovažoval za relevantnú žiadosť. Navyše, aj na uvedenú žiadosť o zaujatie stanoviska bolo žalobcovi odpovedané, pričom forma, ktorá bola zvolená správnym orgánom, zodpovedala obsahu žiadosti zaslanej žalobcom a nebolo potrebné k nej vydávať

meritórne rozhodnutie. K žiadosti z 30. novembra 2006 súd uviedol, že táto žiadosť sa v administratívnom spise nenachádza. Dodal, že k vyjadreniu žalobcu z 26. apríla 2021 bola priložená „Informácia k dôchodkovému zabezpečeniu policajtov“ z 12. decembra 2006 pod č.p. SPC-463/3-S-2006, ktorou sekcia personálnych a sociálnych činností Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, ktorej podľa obsahu listu mala byť odstúpená kanceláriou ministra vnútra Slovenskej republiky žiadosť žalobcu z 30. novembra 2006 o rehabilitáciu, v ktorom žalobca žiadal o rehabilitáciu vo veci priznania výsluhového dôchodku zo sociálneho zabezpečenia policajtov z dôvodu, že vykonal 17 rokov a 247 dní služby rozhodujúcej pre nárok na uvedených dôchodok. Z uvedeného listu vyplývalo, že žalobca bol vyrozumený o tom, že v zmysle § 137 ods. 1 zákona č. 328/2002 Z. z. nespĺnil podmienky vzniku nároku na priznanie dávky výsluhového zabezpečenia a ani minister vnútra Slovenskej republiky nie je oprávnený odstrániť tvrdosť zákona. Preto jeho žiadosti o individuálnu rehabilitáciu a dodatočné priznanie výsluhového dôchodku nevyhoveli. Uzavrel, že všetky žiadosti žalobcu, ktoré boli zasielané pred účinnosťou zákona od 01. januára 2008 (teda v rokoch 2005 a 2006), nebolo možné prehodnocovať ku dňu účinnosti zákona a nebolo povinnosťou správnych orgánov posudzovať spätne podané žiadosti, na ktoré správne orgány reagovali v súlade s vtedy platným znením zákona č. 328/2002 Z. z. Naopak, bolo v dispozícii žalobcu, aby reagoval na novely tohto zákona a svoje práva si riadne uplatnil v súlade s aktuálnym znením zákona.

7. Vzhľadom na uvedené, krajský súd správnu žalobu ako nedôvodnú podľa § 190 SSP zamietol.

8. Žalovanému, ktorý vo veci úspech dosiahol, náhradu trov konania nepriznal, keďže nešlo o situáciu, kedy by to bolo možné vo vzťahu k žalobcovi spravodlivo požadovať.

II.

9. Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť.

10. Namietal, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 440 ods. 1 písm. f/ SSP) a tiež, že rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 440 ods. 1 písm. g/ SSP).

11. Vo vzťahu k porušeniu práva na spravodlivý proces namietal, že krajský súd sa nedostatočne vysporiadal s argumentáciou žalobcu a pokiaľ aj jednotlivé argumenty žalobcu v napadnutom rozhodnutí spomína, nie je z neho zrejmé, z akého dôvodu ich vyhodnotil ako neopodstatnené. Uviedol, že 27. februára 2020 osobne požiadal o priznanie dávky výsluhového zabezpečenia, táto žiadosť bola prostredníctvom právneho zástupcu doplnená písomnosťou z 25. mája 2020 tak, že požiadal priznať výsluhový dôchodok od 27. februára 2017, podľa ustanovenia § 105 ods. 4 zákona č. 328/2002 Z. z. Príslušný správny orgán nepostupoval podľa názoru žalobcu v súlade so zákonom, keď nepoučil správne žalobcu a neumožnil mu navrhnuť doplnenie žiadosti práve o dátum, od ktorého žalobca žiada priznať dávku. Týmto potom porušil § 3 ods. 2 a § 33 ods. 2 Správneho poriadku. Napriek tomu, táto žiadosť bola doplnená písomnosťou z 25. mája 2020, a to tak, že žalobca požiadal priznať výsluhový dôchodok od 27. februára 2017. S týmto argumentom v správnej žalobe sa krajský súd nijako nevysporiadal, síce túto skutočnosť v opise skutkových okolností uvádzal; rovnako správny orgán sa touto skutočnosťou nezaoberal. Tým, že sa krajský súd nevysporiadal s doplnením žiadosti, ktorým bol založený nárok 3 roky spätne, postupoval procesne nesprávne a účastníkovi konania bolo znemožnené, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Rovnako v kontexte na porušenie práva na spravodlivý proces namietal, že krajský súd sa iba formálne zaoberal námietkou žalobcu o nesprávne započítanej dĺžke zhodnotenia doby trvania služobného pomeru. Uviedol, že predložil potvrdenie Krajského riaditeľstva Policajného zboru z 03. apríla 2001, z ktorého vyplývalo, že u žalobcu doba trvania služobného pomeru predstavuje 17 rokov a 247 dní. Krajský súd síce toto potvrdenie nespochybnil, ani oprávnenie orgánu, ktorý ho vydal, avšak nijako sa s jeho obsahom a rozporom s dokumentami správneho orgánu nevysporiadal. Neuvedol, z akého dôvodu ho nebral do úvahy, z akého dôvodu sú „správnejšie“ doklady, z ktorých vychádzal správny orgán.

12. Vo vzťahu k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci uviedol, že opakovane žiadal o prehodnotenie priznania dávky výsluhového zabezpečenia písomnosťou z 30. novembra 2006, na čo správny orgán reagoval odpoveďou z 12. decembra 2006, čo však nemožno považovať za rozhodnutie vo veci. Žalobcovi vznikol nárok podľa § 105 ods. 4 písm. c/, d/ zákona č. 328/2002 Z. z., keďže síce podával žiadosti no príslušný orgán mu neprávom odoprel dávku, keď riadne o jeho žiadosti z 30. novembra 2006 nerozhodol. Zároveň priznal dávku na výsluhový dôchodok od neskoršieho dátumu, než od ktorého patrí, de facto až odo dňa právoplatnosti rozhodnutia, a nie ku dňu v súlade so zákonom. Zároveň spĺňal podmienku podania žiadosti už k 01. januáru 2008, keďže podal opakovane žiadosť na priznanie nároku na dávku výsluhového dôchodku a žiadosť na výplatu dávky výsluhového dôchodku v roku 2005. Následne opätovne podal žiadosť v roku 2006, o ktorej nebolo náležite rozhodnutím rozhodnuté. V dôsledku uvedeného tak zmenou zákona v roku 2008 mal splnenú podmienku podania žiadosti a malo byť rozhodnuté o jej vyplatení, keďže zákon neuvádza, že je možné takúto žiadosť podať až od 01. januára 2008, o čom svedčí aj dôvetok „odo dňa podania žiadosti, najskôr však od 1. januára 2008“, z ktorého je zrejmé, že žiadosť bolo možné podať aj pred 01. januárom 2008. Žalobca tak splnil podmienky pre priznanie nároku a vyplatenie dávky ešte na základe žiadosti podanej v roku 2005 a 2006. Pri opakovane podanej žiadosti v roku 2020 naplnil zároveň podmienku, že sa mu dávka na výsluhový dôchodok „neprávom odoprela“ a zároveň „priznala od neskoršieho dátumu, než od ktorého patrí“, keďže nárok na dávky výsluhového dôchodku a na ich vyplatenie mu vznikol reálne v roku 2008, i keď správny orgán viaže vznik nároku na dávku a nároku na jej vyplatenie až na právoplatnosť rozhodnutia. Krajský súd posúdil žiadosť z 30. novembra 2006 nesprávne po právnej stránke, pri svojom posudzovaní mal prihliadať na tú skutočnosť, že žalobca nemal právnické vzdelanie, a teda nevyjadroval sa explicitne správne. Krajský súd konštatuje: „Z uvedeného listu vyplýva, že žalobca bol vyrozumý o tom, že v zmysle § 137 ods. 1 zákona č. 328/2002 Z.z. nespĺnil podmienky vzniku nároku na priznanie dávky výsluhového zabezpečenia a ani minister vnútra SR nie je oprávnený odstrániť tvrdosť zákona. Preto jeho žiadosti o individuálnu rehabilitáciu a dodatočné priznanie výsluhového dôchodku nevyhoveli.“ Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že žiadosť bola riadna, že žalobca bol len „... vyrozumý o tom, že v zmysle § 137 ods. 1 zákona č. 328/2002 Z.z. nespĺnil podmienky vzniku nároku na priznanie dávky výsluhového zabezpečenia ...“, ale vo veci nebolo riadne rozhodnuté. Podaním žiadosti dňa 30. novembra 2006 žalobcovi začalo správne konanie a túto žiadosť žalobca nikdy nevzal späť. Zákon č. 328/2002 Z. z. upravuje spôsoby, akými toto konanie možno ukončiť. Pôjde buď o meritórne rozhodnutie vo veci alebo o zastavenie konania, či už podľa Správneho poriadku (§ 30 Správneho poriadku) alebo podľa zákona č. 328/2002 Z. z. (§ 84 ods. 5 zákona č. 328/2002 Z. z.). V každom prípade však z rozhodnutia musí byť zrejmý dôvod zastavenia konania. Odpoveď z 12. decembra 2006 nemožno považovať za meritórne rozhodnutie vo veci ani za zastavenie konania, a teda nedošlo k riadnemu zákonnému ukončeniu správneho konania. V tomto smere poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 14. decembra 2016, sp. zn. 9Sžso/208/2015, podľa ktorého cit.: „Iným skutkovým a právnym výkladom okolností v prejednávanej veci by došlo k odňatiu ústavného práva žalobkyne na inú právnu ochranu. Ak totiž Ústava priznáva každému právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva tiež na inom orgáne Slovenskej republiky, jeho súčasťou nebude len právo „domáhať sa“ svojho práva, ale aj právo na ukončenie konania rozhodnutím. Odvolací súd sa stotožňuje s nálezom Ústavného súdu Českej republiky č. 114/1997, zv. 9 Zbierky ÚS, podľa ktorého právo na ukončenie postupu rozhodnutím je súčasťou práva na spravodlivý proces. To v sebe totiž zahŕňa nielen právo na jeho riadne a spravodlivé vedenie, ale tiež právo na trvanie procesu až do jeho skončenia zákonom predpokladaným spôsobom. Totožný záver možno vyvodiť aj z čl. 17 ods. 1 odporúčania Rady Európy CM/Rec (2007)7. Žiadosť žalobkyne zo 16. apríla 2014 je teda žiadosťou duplicitnou a povinnosťou žalovaného je konať a rozhodnúť najprv o žiadosti z roku 2009. Na uvedenú vadu konania je odvolací súd povinný prihliadať ex offo.“

13. Navrhol, aby Najvyšší správny súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

III.

14. Žalovaný sa ku kasačnej sťažnosti žalobcu vyjadril podaním z 25. februára 2022.

15. Napadnuté rozhodnutie považoval za správne a v plnom rozsahu sa tiež stotožnil so závermi, ku ktorým dospel krajský súd.

16. Navrhol, aby Najvyšší správny súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť žalobcu ako nedôvodnú zamietol.

IV.

17. Vyjadrenie žalovaného ku kasačnej sťažnosti bolo doručené žalobcovi na vedomie dňa 19. marca 2022.

V.

18. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší správny súd“) ako súd kasačný (§ 11 písm. h/ SSP) preskúmal kasačnú sťažnosť postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 455 SSP, pričom jej dôvodmi nebol viazaný (§ 453 ods. 2 SSP) a po jej preskúmaní dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná.

19. Podľa § 2 ods. 1 SSP, v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

20. Podľa § 2 ods. 2 SSP, každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

21. Podľa § 6 ods. 1 SSP, správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

22. Podľa § 6 ods. 2 písm. c/ SSP, správne súdy rozhodujú v konaniach o správnych žalobách v sociálnych veciach.

23. Predmetom kasačného konania v danej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd zamietol správnu žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného zo 16. septembra 2020, číslo SPSČ-PO3-2020/002623-004, ktorým tento podľa § 59 ods. 2 Správneho poriadku v spojení s § 84 ods. 1 zákona č. 328/2002 Z. z. zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil prvostupňové správne rozhodnutie z 05. mája 2020, Č.p.: SPOU-OSZ-52751-5/2020-VZ. Uvedeným rozhodnutím prvostupňový správny orgán podľa § 143h ods. 1 a ods. 2 v súlade s § 38, § 39, § 58, § 60 a § 81 ods. 3 písm. a/ zákona č. 328/2002 Z. z. priznal žalobcovi výsluhový dôchodok od 01. januára 2008 s nárokom na jeho výplatu od 27. februára 2020 v sume 261,97 eur mesačne.

24. Podľa § 103 ods. 2 zákona č. 328/2002 Z. z., nárok na dávku nemocenského zabezpečenia, úrazového zabezpečenia a výsluhového zabezpečenia vzniká odo dňa splnenia podmienok ustanovených týmto zákonom.

25. Podľa § 103 ods. 3 zákona č. 328/2002 Z. z., nárok na výplatu dávky nemocenského zabezpečenia, úrazového zabezpečenia a výsluhového zabezpečenia vzniká splnením podmienok ustanovených týmto zákonom na vznik nároku na dávku nemocenského zabezpečenia, úrazového zabezpečenia a výsluhového zabezpečenia, splnením podmienok nároku na jej výplatu a podaním žiadosti o priznanie a vyplácanie dávky, ak tento zákon neustanovuje inak.

26. Podľa § 137 ods. 1 zákona č. 328/2002 Z. z., policajti, ktorého služobný pomer trval viac ako 15 rokov a pri skončení služobného pomeru nesplnil podmienky priznania dávky výsluhového zabezpečenia podľa doterajších predpisov, sa prizná dávka výsluhového zabezpečenia podľa § 38 alebo 40, ak

a/ o to policajt požiada najneskôr do šiestich mesiacov od účinnosti tohto zákona alebo

b/ splnil podmienku veku rozhodnú pre nárok na starobný dôchodok podľa všeobecných predpisov o sociálnom poistení.

27. Podľa § 143h ods. 1 zákona č. 328/2002 Z. z., ak policajti uvedenému v § 137 nevznikol nárok na výsluhový dôchodok, nárok na výsluhový dôchodok podľa § 38 vznikne od 1. januára 2008. Nárok na výplatu výsluhového dôchodku vznikne odo dňa podania žiadosti, najskôr však od 1. januára 2008.

28. Podľa § 143h ods. 2 zákona č. 328/2002 Z. z., ak služobný pomer policajta skončil podľa predpisov platných pred 1. aprílom 1998 a nárok na výsluhový dôchodok mu vznikol podľa § 137 alebo podľa odseku 1, základ na výpočet výsluhového dôchodku sa zistí podľa § 60.

29. Podľa 143h ods. 3 zákona č. 328/2002 Z. z., pri splnení podmienky veku rozhodujúcej na nárok na starobný dôchodok podľa všeobecných predpisov o sociálnom poistení sa výsluhový dôchodok policajta priznaný podľa § 137 alebo podľa odseku 1 vypočíta zo základu zisteného podľa § 60 ku dňu skončenia služobného pomeru podľa predpisov účinných v čase skončenia služobného pomeru a zvýši sa podľa predpisov účinných pred 1. januárom 2008. Nárok na výplatu takto vypočítaného výsluhového dôchodku vznikne odo dňa splnenia uvedenej podmienky, najskôr však od 1. januára 2008.

30. Najvyšší správny súd z obsahu súdneho, ako aj pripojeného administratívneho spisu žalovaného mal preukázať, že

- žalobca bol personálnym rozkazom Ministra vnútra Slovenskej republiky z 21. marca 2001, číslo 111 prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru ku dňu 27. marca 2001,

- podaním doručeným (respektíve odstúpeným) prvostupňovému správne orgánu dňa 14. marca 2005 požiadal o priznanie výsluhového príspevku,

- prvostupňový správny orgán rozhodnutím zo 07. apríla 2005 príslušnú žiadosť žalobcu zamietol [žalobca nesplnil podmienku nároku na výsluhový dôchodok podľa § 38 ods. 1 zákona č. 328/2002 Z. z., nakoľko jeho služobný pomer skončil pred nadobudnutím účinnosti zákona č. 328/2002 Z. z.; rovnako nesplnil podmienku plynúcu z prechodného ustanovenia § 137 ods. 1 písm. a/ zákona č. 328/2002 Z. z., keď žalobca uvedeným ustanovením stanovenú podmienku podania žiadosti o priznanie dávky výsluhového zabezpečenia nepožiadal najneskôr do šiestich mesiacov od účinnosti zákona č. 328/2002 Z. z.],

- na odvolanie žalobcu žalovaný rozhodnutím zo 06. júna 2005 zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil prvostupňové správne rozhodnutie zo 07. apríla 2005,

- medzitým žalobca podaním doručeným prvostupňovému správne orgánu dňa 12. apríla 2005 požiadal o priznanie výsluhového dôchodku,

- prvostupňový správny orgán listom z 25. apríla 2005 oznámil žalobcovi, že nakoľko sa jedná o totožnú žiadosť ako žiadosť zo 14. marca 2005, o ktorej už bolo rozhodnuté, bola táto založená do spisu bez ďalšieho konania,

- listom z 20. októbra 2005 žalobca požiadal ministra spravodlivosti o cit.: „ (...) výkladové stanovisko k nedemokratickému a nespravodlivému postupu Ministra vnútra SR - vo veci nepriznania výsluhového príspevku“,

- prvostupňový správny orgán po tom, čo mu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky dňa 01. decembra 2005 odstúpilo podanie žalobcu z 20. októbra 2005, žalobcovi oznámil správnosť a zákonnosť svojho predchádzajúceho postupu vyúsťujúceho do zamietnutia žiadosti žalobcu o dávku výsluhového zabezpečenia,

- žalobca listom z 20. februára 2020 požiadal prvostupňový správny orgán o cit.: „ (...) písomné potvrdenie (...) o zhodnotenie doby výkonu služby (...) z dôvodu možnosti na skorší vznik nároku na starobný dôchodok t.j. pred dovŕšením dôchodkového veku pre potreby posúdenia Sociálnej poisťovne.“,

- žalobca dňa 27. februára 2020 na predpísanom tlačive požiadal o výsluhový dôchodok podľa § 143h zákona č. 328/2002 Z. z.,
- prvostupňový správny orgán rozhodnutím z 05. mája 2020, Č.p.: SPOU-OSZ-52751-5/2020-VZ priznal žalobcovi výsluhový dôchodok od 01. januára 2008 s nárokom na jeho výplatu od 27. februára 2020 v sume 261,97 eur mesačne,
- na odvolanie žalobcu žalovaný tu preskúmaným rozhodnutím zo 16. septembra 2020 zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil prvostupňové správne rozhodnutie z 05. mája 2020.

31. Najvyšší správny súd po vyhodnotení námietok uvedených v kasačnej sťažnosti vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa v zásade odchýlil od argumentov a relevantných právnych záverov uvádzaných krajským súdom vo veci samej, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku.

32. Na úvod najvyšší správny súd uvádza, že žalobca bol personálnym rozkazom Ministra vnútra Slovenskej republiky z 21. marca 2001, číslo 111 podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení účinnom do 30. júna 2002 (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z. z.“) prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru dňa 27. marca 2001. Zákon č. 328/2002 Z. z. nadobudol účinnosť dňa 01. júla 2002. Pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona upravoval dávky výsluhového zabezpečenia vo vzťahu k žalobcovi a k jeho hmotnoprávnemu statusu ako príslušníka Policajného zboru zákon č. 73/1998 Z. z. Vzhľadom na to, že služobný pomer žalobcu skončil z iného dôvodu, než sú dôvody taxatívne vymedzené v § 210 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. (uvoľnením podľa § 191, prepustením podľa § 192 ods. 1 písm. a/ až d/ a g/, uplynutím dočasnej štátnej služby podľa § 198) žalobcovi nárok na priznanie výsluhového príspevku nevznikol. Rovnako v danej dobe nespĺňal podmienku vzniku nároku na starobný dôchodok podľa piatej časti zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení v rozhodnom znení - t.j. k 27. marcu 2001. V tomto smere je žiadúce zmieniť prechodné ustanovenie § 137 ods. 1 zákona č. 328/2002 Z. z., ktoré sa vecne vzťahovalo aj na žalobcu a podľa ktorého policajtovi, ktorého služobný pomer trval viac ako 15 rokov a pri skončení služobného pomeru nespĺnil podmienky priznania dávky výsluhového zabezpečenia podľa doterajších predpisov, sa prizná dávka výsluhového zabezpečenia podľa § 38 alebo 40, ak

a/ o to policajt požiada najneskôr do šiestich mesiacov od účinnosti tohto zákona alebo

b/ splnil podmienku veku rozhodnú pre nárok na starobný dôchodok podľa všeobecných predpisov o sociálnom poistení. Žalobcovi, ktorého služobný pomer nesporne trval viac ako 15 rokov a ktorému nebola priznaná dávka výsluhového zabezpečenia podľa zákona č. 73/1998 Z. z. by vznikol nárok na výsluhový dôchodok podľa zákona č. 328/2002 Z. z. za predpokladu, že o výsluhový dôchodok požiadal najneskôr do šiestich mesiacov od účinnosti zákona, t.j. od 01. júla 2002, prípadne splnil podmienku veku rozhodnú pre nárok na starobný dôchodok podľa všeobecných predpisov o sociálnom poistení. Z obsahu administratívneho spisu nesporne vyplýva, že žalobca v zákonom stanovenej lehote nepožiadaval o výsluhový dôchodok; rovnako v rozhodnom čase nespĺnil podmienku veku. Za takto preukázaných skutočností, žalobca podmienky na priznanie dávky výsluhového zabezpečenia podľa zákona č. 328/2002 Z. z. v režime § 137 ods. 1 nespĺnil.

33. Dňa 01. januára 2008 nadobudol účinnosť zákon č. 519/2007 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 328/2002 Z. z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ktorý doplnil zákon č. 328/2002 Z. z. o prechodné ustanovenie § 143h. Účel prijatia tohto prechodného ustanovenia spočíval v úprave základu na výpočet dávok sociálneho zabezpečenia v prípadoch, kedy ku skončeniu služobného pomeru policajta došlo pred účinnosťou zákona č. 328/2002 Z. z., avšak súčasne so skončením služobného pomeru nedošlo ku vzniku nároku na dávku výsluhového zabezpečenia. Podľa § 143h ods. 1 a 2, ak policajtovi uvedenému v § 137 nevznikol nárok na výsluhový dôchodok, nárok na výsluhový dôchodok podľa § 38 vznikne od 01. januára 2008. Nárok na výplatu výsluhového dôchodku vznikne odo dňa podania žiadosti, najskôr však od 1. januára 2008 (ods. 1). Ak služobný pomer policajta skončil podľa predpisov platných pred 1. aprílom 1998 a nárok na výsluhový

dôchodok mu vznikol podľa § 137 alebo podľa odseku 1, základ na výpočet výsluhového dôchodku sa zistí podľa § 60 (ods. 2). S ohľadom na takto zákonom nastavený rámec žalobca podľa predmetného prechodného ustanovenia § 143h splnil podmienky na priznanie výsluhového dôchodku. V tomto smere sa žalobca nestotožnil so stanoveným dátumom vzniku nároku na výplatu výsluhového dôchodku, t.j. od 27. februára 2020, ale žiadal priznanie výsluhového dôchodku tri (3) roky spätne (t.j. k 27. februáru 2017), tak ako to predpokladá § 105 ods. 4 zákona č. 328/2002 Z. z., v zmysle ktorého sa dávka výsluhového zabezpečenia prizná alebo sa zvýši odo dňa, od ktorého dávka alebo jej zvýšenie patrí, najviac tri roky spätne odo dňa zistenia, že sa dávka priznala alebo sa vyplácala v nižšej sume, ako patrí, alebo najviac tri roky spätne od uplatnenia nároku na dávku alebo nároku na jej zvýšenie, ak sa dodatočne zistí, že sa dávka a/ priznala v nižšej sume, ako patrí, b/ vypláca v nižšej sume, ako patrí, c/ neprávom odoprela alebo d/ priznala od neskoršieho dátumu, než od ktorého patrí. Najvyšší správny súd predmetnú námietku žalobcu vyhodnotil ako nedôvodnú. V zmysle § 103 ods. 3 zákona č. 328/2002 Z. z., nárok na výplatu dávky výsluhového zabezpečenia vzniká splnením podmienok ustanovených týmto zákonom na vznik nároku na dávku výsluhového zabezpečenia, splnením podmienok nároku na jej výplatu a podaním žiadosti o priznanie a vyplácanie dávky, ak tento zákon neustanovuje inak. Prechodné ustanovenie § 143h ods. 1 zákona č. 328/2002 Z. z. jasne upravuje tak otázku nároku na výsluhový dôchodok, ktorý podľa § 38 vznikne od 01. januára 2008 a tiež otázku nároku na výplatu výsluhového dôchodku, ktorý vznikne odo dňa podania žiadosti, najskôr však od 01. januára 2008. Z uvedeného je potom zrejmé, že pokiaľ žalobca požiadal o priznanie výsluhového dôchodku v režime § 143h zákona č. 328/2002 Z. z. dňa 27. februára 2020, potom prvostupňový správny orgán správne rozhodol, keď v súlade s menovaným ustanovením § 143h ods. 1 priznal žalobcovi výsluhový dôchodok od tohto dátumu, a nie tri roky spätne, ako žiadal žalobca. Za tohto stavu potom poukaz žalobcu na § 105 ods. 4 zákona č. 328/2002 Z. z. nie je opodstatnený. Pokiaľ žalobca v tomto smere odkazoval na skoršie žiadosti o dávky výsluhového zabezpečenia (roky 2005 / 2006 - vrátane podania žalobcu z 30. novembra 2006), najvyšší správny súd uvádza, že podávanie týchto žiadostí nemalo žiaden právny význam pre tu prebiehajúce konanie, ktoré začalo na základe žiadosti z 27. februára 2020, keď prechodné ustanovenie § 143h bolo prijaté až zákonom č. 519/2007 Z. z., ktorý nadobudol účinnosť neskôr, než boli zo strany žalobcu podané žiadosti o dávku výsluhového zabezpečenia, t.j. dňa 01. januára 2008. Vzhľadom na charakter prechodného ustanovenia § 143h zákona č. 328/2002 Z. z. súd tiež poukaz žalobcu na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 14. decembra 2016, sp. zn. 9Sžso/208/2015 vyhodnotil ako nedôvodný. K námietke, že žalobcovi vznikol reálne nárok na dávky výsluhového zabezpečenia a na ich vyplatenie v roku 2008 i napriek tomu, že správny orgán viaže vznik nároku na dávku a nároku na jej výplatu až na právoplatnosť rozhodnutia, súd uvádza, že žalobcovi vznikol nárok na výsluhový dôchodok dňom 01. januára 2008, nakoľko splnil podmienku plynúcu z § 143h ods. 1 veta prvá menovaného zákona, avšak nárok na jeho výplatu vznikol ku dňu podania príslušnej žiadosti. Výrok prvostupňového správneho rozhodnutia z 05. mája 2020 túto skutočnosť vo svojej výrokovej časti obsahuje.

34. Žalobca ďalej namietal, že príslušný správny orgán nepostupoval v súlade so zákonom, keď nepoučil žalobcu a neumožnil mu navrhnuť doplnenie žiadosti z 27. februára 2020 o dátum, od ktorého žalobca žiadal priznať dávku. Týmto postupom mal porušiť § 3 ods. 2 a § 33 ods. 2 Správneho poriadku, pričom týmto argumentom v správnej žalobe sa krajský súd nijako nevysporiadal, síce túto skutočnosť v opise skutkových okolností uvádzal; rovnako správny orgán sa touto skutočnosťou nezaoberal. Najvyšší správny súd predmetnú námietku vyhodnotil ako nedôvodnú majúca za to, že (pôvodná) absencia dátumu, od ktorého žalobca žiadal priznať výsluhový dôchodok nespôsobuje nezákonnosť postupu správneho orgánu, keďže samotné ustanovenie § 143h ods. 1 zákona č. 328/2002 Z. z. jasne stanovuje časové hľadisko vzniku nároku na výplatu výsluhového dôchodku. V tomto prípade okamih vzniku nároku na výplatu výsluhového dôchodku teda určoval sám zákon mimo dispozičnej sféry žalobcu. Odhliadnuc od uvedeného, aj v prípade, ak by v danej veci prichádzala do úvahy možnosť spätého priznania výsluhového dôchodku, tak táto skutočnosť by nezakladala dôvod na zrušenie správnu žalobou napadnutého rozhodnutia, nakoľko sám žalobca príslušnú žiadosť doplnil písomnosťou z 25. mája 2020.

35. K poukazu žalobcu na potvrdenie z 03. apríla 2001 vystavené Krajským riaditeľstvom Policajného zboru v Nitre pre cit.: „ (...) nového zamestnávateľa“, z ktorého vyplýva, že žalobcovi sa započítalo

cit.: „ (...) ku dňu skončenia pracovného pomeru“ 17 rokov a 247 dní „do doby trvania pracovného pomeru“ najvyšší správny súd uvádza, že dobou trvania služobného pomeru rozhodujúcou na vznik nároku na výsluhový dôchodok je doba výlučne a taxatívne vymedzená v § 58 ods. 1 zákona č. 328/2002 Z. z., pričom bolo nesporne preukázané, že žalobca na účely výpočtu dávky výsluhového zabezpečenia získal celkovo 16 rokov a 364 dní (i/ výkon základnej vojenskej služby od 02. apríla 1984 do 31. augusta 1984, t.j. 4 mesiace a 29 dní, ii/ doba trvania služobného pomeru od 01. septembra 1984 do 27. marca 2001 - 16 rokov, 6 mesiacov a 27 dní), ktorú skutočnosť potvrdzuje potvrdenie Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Centrum podpory Nitra, oddelenie miezd a platov z 09. apríla 2020. Navyše aj z príslušného potvrdenia z 03. apríla 2001 vyplýva, že žalobca bol v služobnom pomere príslušníka Policajného zboru od 01. septembra 1984 do 27. marca 2001.

36. Ďalej najvyšší správny súd odkazuje na závery plynúce z rozsudku krajského súdu, s ktorými sa stotožňuje bez potreby ich bližšej analýzy.

37. Krajský súd totiž v odôvodnení rozhodnutia jasne a zrozumiteľne dal odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s prejednanou vecou. Zároveň platí, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07). Rovnako Európsky súd pre ľudské práva pripomenul, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz c. Španielsku z 21. januára 1999). Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

38. Z vyššie uvedených dôvodov najvyšší správny súd nepovažoval kasačnú sťažnosť žalobcu za dôvodnú, a preto ju podľa § 461 SSP zamietol.

39. O náhrade trov kasačného konania rozhodol najvyšší správny súd tak, že žalobcovi, ktorý v tomto konaní úspech nemal, ich náhradu nepriznal (§ 467 ods. 1 SSP v spojení s § 167 ods. 1 SSP) a žalovanému ich nepriznal, keďže nebola splnená podmienka výnimočnosti (§ 467 ods. 1 SSP v spojení s § 168 veta druhá SSP).

40. Toto rozhodnutie prijal najvyšší správny súd v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 veta prvá SSP).

Poučenie :

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.